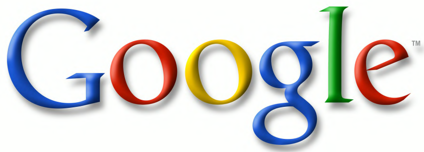
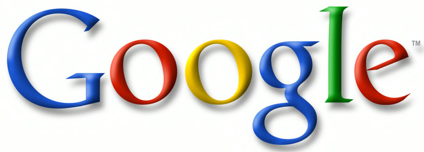

Google

HD WIDENER

HATETS SÅNGER

AV

LEON LARSSON

ANDRA UPPLAGAN

PRIS 50 ÖRE

»FRAM», MALMÖ

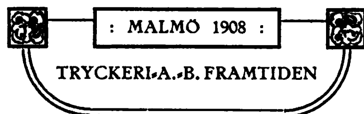
HATETS SÅNGER

AV

LEON LARSSON

ANDRA UPPLAGAN

»FRAM», MALMÖ

Printed in Sweden

G

INNEHÅLL

HATETS SÅNG

MIN sång, den är en sång om nöd och oförrätter,
om hårda gisselslag och seklers tyranni.
I blod jag diktat den i smärtans långa nätter,
och sjunger den i sorg, i hat och raseri.

Min sång är ingen sång om den, som tåligt lider,
och ingen glädjesång och ingen älskogslåt;
nej, den förkunnar blott om storm och hårda tider,
om kamp på ödslig hed, om död på blodig stråt.

Min sång skall tona vilt kring gatorna och
torgen,
så vilt som stormens tjut och åskans tunga dån.
Det är en sång om kval, om smärtorna och
sorgen,
ett hämndens skri den är av nödens svultne son.

Jag har ej rum för frid, för kärlek och försoning,
en känsla har jag blott: ett djävulskt hat det är.
Och i min egen själ har helvetet sin boning,
det är en avgrundseld, som sargar och förtär.

INGA NÅDEGÅVOR

DU nalkas oss uti din svarta kappa,
och blicken din är smilande och from;
och varligt trampar du den murkna trappa,
som leder nedåt till vår fattigdom.

Så kommer du till dina svultna drängar
att stilla smärtorna i nödens sår,
men glömmer bort att dina gyllne pängar
från oss du stulit under många år.

Med stulna slantar lindras ej vår pina,
de äro droppar i en ändlös flod:
de pänninghögar, som du nämner dina,
de äro röda av vårt eget blod.

Med nådebröd du endast tänker söva
och lura slaven på hans egen jord, —
men hellre vill jag dina skatter röva
än undfå smulor från ditt rika bord.

Nej, bort med dig ifrån vår mörka kula!
Försök ej hindra dina trälars nöd.
Ty vi förbanna varje nådesmula,
som kastas till oss från ditt överflöd.

Vi hata, hata detta rövarsläkte,
som driver tusende till fallets brant.
Och vi förbanna handen din, som räckte
till nödens håla denna stulna slant.

Vi vilja intet utav överflödet
och inga gåvor från de rikas bord;
men vad vi vilja, det är *hela* brödet,
varenda bit, som alstras av vår jord.

I TRÄLDOM

VI föddes jag att blott i mörker leva,
att evigt endast trampa livets dy,
att vara dömd att bo i smutsig skreva,
där nattens skuggor aldrig vilja fly?

Jag ville lämna detta mörka töcken
och vandra framåt på den öde stråt,
jag ville över denna smutsens öken,
som skiljer mig och livets Eden åt.

Och jag vill renas, jag vill själen löga
i ljusets strålar och i skönhets bad,
att jag må skåda detta ljusa, höga,
som evigt lockar i det skönas stad.

Så drog jag bort ur nödens skumma dalar
till livets solljus — ur min dimgrå natt.
Men väktaren för ljusets tempelsalar,
o, han drev bort mig under hånfullt skratt.

»Se, du skall aldrig nå det ljusa vida,
ty du är född att vara nattens träl.
Av köld och hunger skall du ständigt lida,
och evigt trampas under maktens häl.»

Så är jag dömd att bo i mörkrets klyfta,
föraktad, slagen, sargad och förödd.
Med händren grova emot höjden lyfta
förbannar jag, att jag till träl är född.

FRIHETSBEGÄR

DET tändes i tidernas ursprung
en gnista av frihetsbegär,
i folksjälens innersta gömmen
den gnistan glöder och tär.

Från sekler till sekler hon brunnit
i långa och nattsvarta år,
och gnistan skall glöda och flamma
så länge världsalltet står.

Den gnistan har givit åt slaven
hans drömmar om Ariens land
och tron på de kommande tider,
som lösa förnedringens band.

Den gnistan hon glödde hos satan,
när ensam han stred emot gud,
när trotsigt han lämnade herren
och vägrade lyda hans bud.

Den gnistan skall leda oss framåt
på dyster och mödosam stig,
den gnistan är hatet, som för oss
till kamp i befrielsens krig.

STORMKLOCKAN

HÖR, o hör i nattens stunder
klockans dån och vilda dunder,
klockans hot och maningsskri!
Hör de döva toner skalla,
än de stiga, än de falla,
som ett hav i raseri.

Djupt i tornets grund det knakar,
tungt det skälver, doft det brakar,
när den gjutna malmen går.
Må det murkna tornet knarra,
som i ångest må det darra
för de slag, som kläppen slår.

Förr det sjungits falska sånger
om begär och syndaånger
och om nåd i Jesu famn;

och den frusna, svultna nöden
har man lovat efter döden
lyckans tid och fridens hamn.

Nu, när klockans starka toner
storma högt mot rymdens zoner,
är det nödens vilda psalm.
Ty med tonerna, som skalla,
vill den väcka alla, alla
upp ur sömnens unkna kvalm.

Det är blott i mörka nätter,
som för seklets oförrätter
folket tager hämnd och blod,
då ur städers innandömen
brusar våldsamt mänskoströmmen
som en vild och trotsig flod.

Se, då grusas lögnens nästen!
Se, då falla våldets fästen
under klockans vilda sång.
och för yxorna och svärden
drives snart den gamla världen
hän till fall och undergång.

Låt de heta lågor glöda,
må de härjande föröda
och förintande gå fram!
I ett eldhav utan stränder
skola jordens alla länder
luttras ifrån brott och skam.

Stormens klocka dånar, rungar,
tornet skälver dovt och gungar
för den tunga klockans slag.
Högre må dess toner stiga,
tills de segerstolta viga
in den röda domens dag.

GIV AKT!

GIVEN akt! Hören trummornas mullrande takt
och trumpeternas gälla signal,
det blåser till samling kring fanornas prakt,
till samling i tusental.
Låt de smattrande tonerna samla oss snart
i massa med fot invid fot,
låt de eldiga sångerna brusa med fart,
som de rättslösa massornas hot.

Vi kallats av kungen det »trognaste» folk,
som är »moget» — men icke för rätt!
Vi äga ej rätten att utse vår tolk.
Man gör motstånd på hundrade sätt.
Men slaven är man och han vet vad han kan
med sin kraft och sin samlade makt,
ty som eniga bröder vi stödja varann
och vi samlas vid trummornas takt.

Än synes vårt tåg som de fredliges tåg,
som samlats när sångerna ljöd;
de likna en lekande, fribruten våg,
som värmes av vårsolens glöd.
Men våren är orons och spirandets tid,
som med lätthet kan ändra sin form;
bäst allt synes vara i djupaste frid
kan det bliva en rasande storm.

Vi kräva vår rätt och betänk dig därpå;
vill du giva oss rätt eller ej?
Om ett år ha vi rustat, då kanske vi slå
och slå hårt, om du svarar oss nej.
Då kan hatet hos massorna börja sitt tal,
det glödande hat, som du sår.
Då reser sig folket i tusendetal
kanhända härnäst om ett år.

TILL NARRARNA!

NI samhällets lekande narrar,
som leva i nöjen er dag,
ni vakna, när samhället darrar,
och lyssna till stormklockans slag.

Ni trampat med järnskodda sulor
på slavarnas stönande bröst,
med stål och vinande kulor
ni givit dem lisa och tröst.

I sekler de hava förhånats
och gäckats i armod och nöd;
på rätten och brödet de rånats:
ni givit dem stenar för bröd.

Men folken av armodet väckas,
de minnas de tider, som flytt,
och hatet, som aldrig kan släckas,
det flammar och glöder på nytt.

Ja, dårar ni voro, som tänkte,
att stormen kan aldrig nå hit;
som fruktan för upproret dränkte
i nöjen och sövande sprit.

Ja, sjungen och skratten, I dårar
och leven i nöjen och prakt;
och svaren de hungrandes tårar
med käppslag, med hån och förakt.

Och låt edra sångare sjunga
för vinet i gyllne pokal;
må hell-ropen dövande runga
och eka i festsmyckad sal.

Ja, jubla, ni alla, och dansa,
ty än kan er fest vara glad.
Och hjässorna kunna ni kransa
med blommor och grönskande blad.

Er dans är en dans på vulkanen,
vid graven där står eder fest.
Snart gal nu den blodröda hanen,
och döden skall vara er gäst.

I byar, i städernas gränder
står sinnet hos folket i brand,
och världen, med stater och länder,
den står på sin undergångs rand.

Det blixtrar, det dånar och viner
från slavarnes växande storm.
Den kommer att slå till ruiner
ert samhälles åldriga form.

Försent hör ni stormarna braka
och ljungeldens dova krevad,
men se blott, hur eldarna spraka
och härja er födelsestad.

EN DRÖMVÄRLD

JAG drömmer om en värld, som skall ur kaos stiga,
en värld, som renad är i blod och jättebrand;
och alla skola då den nya jorden viga
till glädjens ljusa tid och lyckans fria land.

Där finnes ingen kung, som upp till himlen höjes,
som död och ofärd sår bland folkens tusental,
och ingen pinad träl, som tungt av oket böjes,
som känner nödens sår och hungerns bittra kval.

Och ingen slagen mer, som genom världen irrar
med hatiskt hämndbegär i ögats dunkla vrå;
och ingen finnes där, som upp mot rymden stirrar,
som tigger frid och rätt från guden i det blå.

Och ingen känner där de gamla, hårda lagar,
som sade strängt och kallt: »du måste» och »du
skall»;
de voro minnen blott från långt försvunna dagar,
som våldsamt drivits bort till undergång och fall.

Man där vet endast om den egna inre driften,
en maning lydes blott och det är hjärtats röst,
en lag man talar om och det är samvetsskriften,
som en gång brändes in i mänsklighetens bröst.

Och där på jordens rund skall byggas höga
tempel,
dock ej för prästers lögn, och inga gudahus.
Nej, dessa boningar, de bära konstens stämpel,
de äro stolta hem för sanning och för ljus.

Då ljuder ingen gråt och ingen sorgemässa,
det finnes ingen präst, som tolkar bibelns bud,
och ingen böjer där i stoftet ned sin hjässa
i slaviskt kryperi för himlens drömda gud.

Se, vetenskapens ljus de nya folken dyrka,
ej dumhet skyddas där, ej djärvhet är ett brott.
De älska, värna allt, som äger ljus och styrka,
men de förakta det, som uselt är och smått.

Med skarp och större blick de vilja skåda tingen,
de vilja tränga in bak' det fördoldas dörr,
och tankens fria örn skall våga spänna vingen
och sträcka ut sin flykt, dit ingen varit förr . . .

Så bygger jag min värld i diktens ljusa drömmar,
där intet lever kvar av sorg och tyranni,
där lyckans varma frid kring hela världen ström-
mar,
där allt är högt och rent och mänskan stolt och
fri.

KRIG

I

DET var krig för vår gud, för den heliges lära,
för rätten att tolka hans ord;
det var krig för vår gud och för konungens ära,
och blod skulle skölja vår jord.
Ty när kungen, den dyrkade kungen så vill,
då måste ju folket med vapen slå till.

Det ringer, det ringer i kyrkan
med dova och manande slag,
nu ägnar man guden sin dyrkan
på krigets och slaktningens dag.
Och klockornas dova toner
de stiga mot rymdens zoner
med människors kvidan och gråt.

Och mänskorna bedja och sjunga
vid orgelns sövande låt.
De bedja: »O, hjälp dessa unga!
O, herre, sträck du din signande hand
till alla, som dö för vårt fädernesland.»

Och prästen där framme, han talar
till folket från altarets rund
om hemlandets stigar och dalar,
som sköljas i slaktningens stund.
Han lovar, att gud skall beskydda
dem alla i slott och i hydda;
han lovar dem himmelens frid,
om blott de försvara nationen
och offra sitt liv i en strid
för den heliga blodsreligionen.

Och bönerna stiga och stiga
mot guden i drömmarnas land:
»O, herre, hjälp oss att kriga
och krossa vårt fiendeland!
O, herre, o, hör våra böner
och hjälp våra stridande söner,
som slåss för sitt fädernesland!»

II

Där i landsvägens damm under brännande sol
tåga skarorna framåt till slakten;
det dånar mot mark och det virvlar i skyn
där arméen rycker fram genom trakten.
Och sången den brusar i dånande kör,
den klingar mot himlen, den ekar och dör.

Hör du, nu krigsguden talar
sitt eldspråk till staternas folk.
Då måste kanonerna dundra
och våld bliva sanningens tolk.
Och människor hetsas till döden
och väpnas med hätskhetens dolk.

Nu blixtra och flamma kanonernas gap
och dånet kring nejderna rullar,
och krutröken virvlar och lägger sig tät
kring ängar och skogiga kullar.
Som en jättevulkan, som har öppnat sitt svalg,
röt kanonen sitt eldspråk i dagens batalj.

Ser du hur krigsguden höjer
mot himlen sin blodiga hand,
och ser du, hur lågorna flamma
i vrede mot himmelens rand.

Och ser du, hur gnistorna spruta
från städer och byar i brand,
där allt skall förödas i aska,
till rök och till svartnande kol.
Det fliten och snillet uppbyggde
skall tändas till sprakande bål;
och rött skola lågorna lysa
och glöda mot rymdens kupol.

Kanonerna slunga sitt mördande skrot
och gevären, de smattra och smälla.
Och krigarna stupa led invid led
likt säden, som liarna fälla.
Kring ängarna forsar en rykande flod
av stupade människors livsvarma blod.

Hör du i fjärran braket
av dundrande åskors knall?
Det är det rullande ekot
av krigande staters fall . . .

Och sedan bataljen har rasat
och skymningen lägger sig tung,
då skola tusen förbanna
sitt fädernesland och sin kung.

III

Slut var den blodiga slakten.
där människor dödats som djur,
och allt kring den bördiga trakten
bar märken av krigets kultur:
Förtrampad låg odlarens gröda
och skövlad av krigarens tåg;
vad seklerna uppbyggt med möda
låg krossat av drabbningens våg.

Och nu — nu går sorg genom landet
till tusenden fattiga hus,
där hemmen ha krossats av nöden
till intet, till aska och grus.

Och mången moder nu gråter
den bittra saknadens tår,
när sonen, som tvingats till kriget,
på slagfältet bäddats på bår.
Och ungmöns hjärta det brister,
då sorgbudet hemlandet når:
att vännen, som drivits till kriget,
i striden fått dödande sår.

Av hären, som drog bort ur landet,
föll hälften för mördande skott.
Av dem, som nu kommit tillbaka,
ack, hälften bär krymplingens lott.

Och därför nu tusen förbanna
sin kung och sitt fädernesland,
som drivit dem alla till kriget
att mörda i främmande land.

SKÖRDEMANNEN

TILLÄGNAD LANTARBETARNA

JAG mejat, jag mejat säd, som stod mogen
på åkern, som böljande, gyllene låg.
Den skörd, som jag mejat, den fördes till logen,
till lador, som fylldes med glänsande råg.
Den lie, jag svingar
med tröttnande hand,
den rikedom bringar
i stormannens land.
Nu bärga vi rågen i skylar och fång;
i kvävande hetta jag sjunger min sång:
Vi slavar, vi skörda,
vi slavar, vi skörda blott hunger och slag.

Vi brutit upp marken, och skogen vi röjde,
vi släpat och slitit med hacka och spett,
om våren vi sådde, på hösten vi plöjde
och åkern vi gödde med ångande svett.

Vi stormännen gödde
med möda och flit,
men de oss förödde
med hunger och sprit.
Vår kraft har man sugit och brödet man stal,
vårt liv är förtvivlan i armod och kval.
Vi slavar, vi skörda,
vi slavar, vi skörda blott hunger och slag.

De kläder, vi äga, de äro blott trasor,
vårt hem är en koja så smutsig och trång,
vi äga ej veden att tända oss brasor,
när vintern är inne så gråkall och lång.
Vi äro mångahundra
i armod och nöd.
Oss stormännen plundra
på krafter och bröd.
Och drängen, han sliter tills kroppen är bräckt,
tills oxen han liknar och tanken är släckt.
Vi slavar, vi skörda,
vi slavar, vi skörda blott hunger och slag.

* * *

På slottet herr greven får leva i ro
i skimrande, sköna gemak,
däruppe kan lycka och välmåga bo
under högvälvda, snidade tak.

Han dricker sig sällhet av gnistrande vin
från Rhenbergens soliga land.
Hans sinne är girigt och hård är hans min,
fast spenslig och vit är hans hand.

Han vet nog, att armod hos folket har bo,
att hundrade sakna sitt bröd.
Han vet nog, att hatet hos folket kan gro,
när hunger och sparkar han bjöd.

Dock pressas var droppe av slavarnas blod
med list och med fogdarnas makt;
till lön få de prästernas salighetsflod
och himlarnas skimrande prakt.

* * *

Upp bröder, hör klockorna runga
kring världen sin väckande låt,
hör uppbrottets skaror, som sjunga
med eldande toner framåt.
Det är uppbrottets toner, som klinga,
det är toner för dig och för mig —
ty till kamp i befrielsens krig,
höras klockorna stormande ringa.

Upp broder i statarens koja
nu ställ dig i ledet med oss!
Ej ensam du krossar din boja,
gemensamt vi spränga den loss.
Då föra vi skörden till logen
i glänsande skylar och ymniga fång.
Då sjunga vi stormande högt vår sång,
när den gyllene skörden blir mogen.

EN SÅNG FRÅN DJUPET

I djupet där vi leva vi aldrig skåda dagen,
där treva vi oss framåt vid facklors röda bloss,
där dåna de och eka de dova hammarslagen
när utur bergets salar vi spränga malmen loss.

När arla solen skiner kring fält och gröna dalar
och rymdens fåglar sjunga sin höga jubelsalm,
då börjar dagens möda i underjordens salar,
då föra vi mot dagen de rikas tunga malm.

Vi barn av underjorden, vi mörkrets trötta söner,
vi längta upp till ljuset, till liv i solig trakt,
förgäves ha vi längtat, ty ingen hör de böner,
som längtansfulla stiga ur gruvans mörka schakt.

I alla ovan jorden på slätterna de vida,
som vandren kring och leken på blomsterrika
fält,
vad veten I om nöden, som tusenden fått lida,
om underjordiskt armod, om kyla och om svält?

Om mörkrets bleka armod, om detta livs Ge-
henna,
om våra tusen sorger I veten ej ett grand!
I viljen icke ana, ej tänka eller känna,
ej höra dessa röster från underjordens land!

Men höras inga röster från mörkret djupt inunder
och skåda inga ögon vår sekellånga nöd,
så höres dock ett dunder, ett tungt och hotfullt
dunder,
en underjordisk åska, som bådar storm och död.

Ja, hören hur det mullrar från djupets mörka
gångar,
det dånar dovt, det brakar, det blixtrar skott på
skott,
se det är mörkrets söner och edra tusen fångar,
som spränga sina minor inunder edra slott!

Vi vilja uppåt storma från mörkret och från
gruset,
vi vilja sönderspränga vart hinder och vart band,
vi skola fram ur mörkret till friheten och ljuset
och här på jorden grunda vårt drömda framtids-
land!

STORMEN I ÖSTER

DET brinner och glöder på himmelens rand
och åskmolnen samlas i öster;
det drager till storm uti tsarernas land,
det mullrar av hotande röster.
Signalen är given från Asiens hav
av Japans tusen kanoner:
och folkets tyranner, de reda sin grav
vid krigets dundrande toner.

Men folket, som sovit i sekellång natt,
i natten med dunklaste gömmen,
där lögnen och våldet som domare satt
i armodets härskaredömen.
Ack, folket det söves med salmernas låt,
som steg ifrån prästernas rader,
med helig Maria i himlarnas ståt,
med tsaren, dess jordiska fader.

De levde för tsaren, betalte sin slant
till skatter, som furstarna gödde;
de drevos av hunger till avgrundens brant
och tåligt i kriget förblödde.
Och fromma som oxar de buro sitt lass
och aldrig de klagat i nöden:
de knaprade benen och drucko sin kvass,
och glada de gingo mot döden.

Och Rysslands heroer i armod och nöd
de stridde förgäves för rätten.
De ledo som hjältar martyrernas död
i kval på den snötäckta slätten.
Då steg där ur mörkret en gryningens fläkt,
en ljusning i seklernas dimma:
Se, folket ur dvalan blev äntligen väckt
till uppbrottets bävande timma!

Det drager till storm över hav, över fjärd,
över Rysslands väldiga nejder;
det dånar, det brakar kring hela vår värld,
nu sias om upprorets fejder.
Det är ryssarnas hämnande upprorsstorm,
som ut över landen nu strömmar;
det är folket som bänder på samhällets form,
fullbordande seklernas drömmar.

Nyss smällde ett skott, nu hörs bombens krevad
och stormsånger dånande skalla.
Snart skipas det rätt från en rest barrikad
och tronen är dömd till att falla.
Ty då rätten förkväves och ej finner tolk
och folket det tynges av bojor,
då gäller ej annat än bomb eller dolk
— då går storm ifrån blusmännens kojor.

TSAREN

OCH tsaren han var envåldsman och styrde i sitt land,
och han var gud och härskare för hundra millioner.
Han satt på tronen styrande med piska i sin hand,
och över folken rådde han med knektar och kanoner.

Och tsaren såg kring stepperna, att folket led av nöd,
han såg hur folken pinades av hungersnödens fasor.
Från alla håll så hörde han blott böner efter bröd,
och folken såg han frysande och klädda blott i trasor.

Men Rysslands store härskare var kristusblid och from.
All bitter nöd han ömkade hos folkets stora skaror,
han bad till världens skapare för folkets fattigdom,
han bad, han tiggde lindring blott mot nödens tusen faror.

Och klockorna de rungade kring tsarens vida land,
och bönerna de stego högt mot kyrkans helgonrader.
Men dock förgäves stego de mot rymdens stjärnerand,
ty inga gåvor sändas dem från himlens drömda fader.

Men folkets nöd blev bittrare och starkare dess rop,
ty inga böner hjälpte dem och inga nådesmulor.
De drogo fram till tsarens borg, en stor och tallös hop,
de sände fram en böneskrift, men svarades med kulor.

Då hörde tsaren hämnderopen sig skallande emot,
han hörde folkets avgrundsskri och hundra bomber knalla.

Av folkets blod det forsade kring käjsartronens
fot
och många tusen voro de, som syntes dö och
falla.

Men lugn och trygg som härskare satt dock
tyrannen kvar.
Han brydde icke tankarna med massornas attacker,
ty han var gud och envåldsman och Rysslands
stora tsar,
och än en tid han litade på helgon och kosacker.

Då hördes det ett lystringsrop, en hotfull strids-
signal,
och gällt och vilt det ekade kring tsarens vida
länder,
och skaror kommo myllrande i hundratusental
och krig mot tsaren började med folkets tomma
händer.

Och tsaren såg . . . han bleknade, när folken
drogo ut,
han såg, att allting vilade och allting måste
stängas,

Han såg, att stormen nalkades, att makten hans
var slut,
att resten av hans envåldsmakt i grunden skulle
sprängas.

Man krossade ej tsarens makt med gråt och
tiggeri
och icke hjälpte dolkarna mot tsarens bataljoner,
och icke kunde bomberna slå ned hans tyranni —
Det kunde blott en jättestrejk av folkets millioner.

BARRIKADLÖSEN

VÅR lösen är framåt med yxa och svärd,
till vapen var man och var kvinna.
Det är bättre vi spränga i grunden vår värld,
än att tårarna mer skola rinna.

Det är bättre vi dräpa var krämaresjäl,
än att han skall av trälblodet suga.
Det är bättre att prästerna stenas ihjäl
än att låta dem leva och ljuga.

»Framåt, ja framåt», manar stormens musik,
»och spriden förintelsens bränder!
Ty fram över spillror och högar av lik
går marschen till Ariens länder.»

PETROLÖSER

VI kämpa ej, vi, med kanon och gevär
i slaget där åskorna dundra,
vi anlägga elden, som staden förtär,
vi rasa, vi härja och plundra.

Det skrattades först åt vår kjortelarmé,
den hånades, hären av kvinnor,
nu skrattar man ej, men man ropar sitt ve
mot kåren av svultna tigrinnor.

Vi tränga ej framåt med dunder och gny
och icke vid trummornas toner,
men borgarna skrika och vettskrämda fly
för härjande kjolbataljoner.

Vi smyga oss fram bakom ödsliga hus
genom mörknade gator och gränder,
vi lämna bakom oss blott spillror och grus
och svarta, förkolnade bränder.

Vår lösen är endast: »Tänd på, tänd på,
slå ned och förinta, förkrossa,
låt eldhavet högt emot rymderna slå,
må lågorna världen förlossa!»

FUSILIERING

ACK, åter än en gång ha edra skaror vunnit,
med blyets virvelflod de hejdat stormens fart,
förgäves, än en gång, har blod i strömmar runnit,
och vi, som fångats ha, vi gå mot döden snart.

Revolten slog ni ned med edra lejda knektar,
men blott för denna gång och blott för detta år.
O, lögn och krämarståt, en sak du icke mäktar,
att ständigt krossa oss du aldrig dock förmår.

Det lyckas aldrig er att våra leder bryta,
att krossa folkets här och denna frihetsstam,
ty stupar det en man, där stormens åskor ryta,
då skall det i hans spår en annan storma fram.

Vad, skickar ni till oss en gammal helig pater,
en präst, som kommer hit med Jesu gudabord?
Nej, ingen gud och icke några hycklarlater,
vi kunna döden dö förutan bibelns ord.

O, lögn- och krämarstat med dina fega trälar,
som tror vi böja oss och tigga dig om bot.
Nej, tusen gånger nej, vi stormens fria själar,
vi skola trotsigt gå vår dom och död emot.

Nu smattrar en signal och edra trummor skrälla,
hör rop och vapengny och officerens röst;
snart vina skall det bly, som våra leder fälla,
som gräver dödens sår i våra nakna bröst.

Men ur vårt röda blod de nya folken stiga,
de skola storma fram med hämndens tunga svärd;
till fall och undergång er stat de skola viga
och sönderslå var mur i eder krämarvärld.

»VE DE BESEGRADE!»

»VE de besegrade!» hör man dem tjuta
och murvlarna häva mot himlen sitt skri.
Nu tugga de fradga och etter de spruta
och glävsa och gnälla i vilt raseri.

Ja, sjungen små murvlar för myntens magnater
och lova dem seger, och lycka och frid.
Men länge ännu kunna mödans soldater
svältande kämpa sin väldiga strid.

Ja, fallen på knäna och sjungen, små drängar
och höjen mot höjden ert jublande skrän.
Ty härskarn betalar med klingande pängar,
betalar för sången — och utnötta knän.

I krypfän, I murvlar, I andens lakejer,
när slaget är slutat, kom åter igen.
Och skåden med häpnad hur tusen plebejer,
ha kämpat som lejon och segrat som män.

ÅTALSRASERIET

»FÖR Jesus, för Jesus, den kära,
till vapen du köpta polis!
Och kämpa för prästernas lära,
som fordom på fädernas vis!»

Så skräna de andligen kranke,
sitt vilda och rasande ve . . .
Gå på ni! Ej krossas vår tanke,
av prästernas svarta armé.

Må alla ni grubbla och ruva,
på lagar att tysta oss med.
Ni tro, att med våldsmakt ni kuva,
den trotsiga ungdomens led!

Ack, vräken upp hundrade hinder,
lägg snärjande snaror för oss,
men intet oss hejdar och binder,
vi hugga och bryta oss loss.

Försöken med bojor och blacken,
ni drängar kring rikemans bord!
Men aldrig ni får oss i backen,
och aldrig ni tystar vårt ord.

Ja, byggen upp skyhöga vallar,
och vräken upp damm efter damm.
Vi komma likt floden som svallar,
som stormande bryter sig fram.

Vart hinder vi skola förkrossa,
och bränna till aska och kol . . .
Ty fritt skola tankarna blossa,
likt blixtar på rymdens kupol.

